

Tandori Dezső

Magánvers. Pontvers. Kosztolányi-Szép

Tóth Ákosnak, Szegedre.
A betűk Rimbaud után szabadon.

*Hogy hány óra, és mennyi az idő.
Ez az időnek csak részese. S egésze.
Hogy. Hány óra. És mennyi. Az idő-
nek ez egésze. S csak része.*

*Minden és semmi, riasztó.
Sirasztó lombban renni.
Riasztó somban lerni.
Weöres Sándornak ernyi. En: magamnyi.*

*Nekem könnyű. Közel-félt
halálom előtt életem. Megamnyi.
Formájában vagyok. Kesely-élt.
Közel-félt, közel-sem-félt májában.*

*Mit. Volt. Van. Lett: a három igeidő.
A megszedett meggyfa maga a megszedettség.
Nem szedte meg magát. Más szedte meg.
Mint a meggyes lepényt. Magában.*

*Van Gogh agyagja a meggyfal.
Mögött a lepény. Valaki meggyött.
Falja. Akár ingyen adom a möggyöt.
Csak ne lássam őkö. Így a mire-ketten gazda.*

*Porrá leszek. Sírkövem léggé.
Így sem eléggé. Nem lesz ráírova: Tédé.
Se NGJ. Mint Naszcenz Géni Juss.
A szél susogja: Nap s nap, ide suss.*

Holt kocsmáros. Nagypám. Borában.
Volt. Kecskeméten kocsmáran.
Félregépeltem: hol kocsmáros?
Nagyaparegény a kocsmapultoknál, őtan.
Keresem. Nem kersem. Csak úgy dől.
Belőlem a szellemeskedés. Ahogy. Cézár.
Kis jegyzőfüzetem előveszem. Korábban.
Bogarászok az olvashatatlanban. Napóleon konyak.

És kivágom! Két példányt kérek.
Mondom a másolóirodán. Vasfej Kerában.
Egy példányt se kérek!
Itt legalább megvolna a legnagyobb mondás.

Hol otti maszk, hol itti maszk.
A halotti maszk. Torán van.
De maga a halott is. Korán van.
Hál ott, hál itt. Höl. Pórázan.

Itt volt élő, hol. Ott halott.
Itt völt élő, hölott. Soká. Van,
egy bizonyos. Szempontból hallott.
Fárasztó vagyok magamnak, átabotában.

Így szeretek, bár magammal se.
Másokkal együtt lenni.
Nem az, hogy együtt-lenni-velük.
Vagy együtt lenni.

Nem úgy! Fenn, nini, úton, ángyom.
Fülfeusz az alvilágban.
Dugóval. Orron, szájon,
gégén vég-én. Invíta, Veríta!

Én tkp. nem írna. Semmit. Én ném!
Mindent írnék csak, de nem tudok.
Különböztetni. Valamit felírok.
Mert azt meg elfelejteném. Énném.

Istennel csak akkor vagyok.
Ha semmi emberrel nem vagyok én.
Ezt írtam fel egy villamosmegállóban.
Ezt valóban. Az újjáélesztés invitálás.

*De firkálásomat nem bírtam.
Kiolvasni. Istennel lyakor.
Vagyok. Kasemi. Nbermelb. Hálás.
Nem vagyok. És még ennyire se értettem.*

*Magamat pontosan. De nix társ, nix vita!
Ez főleg a pontvers. S visszacsatolás.
Az idő mindig semmibe telik.
Az idő semmibe telő. Vényfixálás.*

*Az idő sosem a semmibe telik.
A semmibe telés vagy az üresség,
vagy az idő. Azt csak te érzed: kényállás:
hogya soha. Csak érezd! És mindig te érzed.*

*Az én időm a legolcsóbb.
Semmiért nem is adom.
Széttöröm. Kutam a korsóm.
Addig járok: fulladom.*

*W. S. mester, az idő mibe kerül.
Az idő a semmibe kerül. Ken.
Ez sokba kerül. Kengurul.
Ez az életünkbe kerül.*

*De életünk nem lett volna.
Ha idő nem volna. Átalkelnék ladikon.
A vonat nem késne: nem lenne.
A késnek nem lenne éle.*

*Az összeszedettség. Tesz ám.
Nem összeszedhető. Dunán, Tiszán.
Már iszonyú különbség. Betekaró babkaró.
Amit az időről tudunk. Nem jó.*

*És amit az idő tud magáról.
Mert az idő semmit sem tud magáról.
A szedett-vedettség. Tiszáról.
Összetett betegség. Dünáról.*

*A maszk a színész. Szin ész, be, tessék!
Az ember produktív egészségbetegség.
A betegségégszég ember: fájától
nem mессze a mag. A színész a makk, a maszk.*

*Maszki. A vers mije magán? Bicska?
Minek magánya a vers mije? Maxi nyitja?
Mije magánya? A vers minek? Jaj, bocsássatok
meg, szegény költők, anyagcsaták, vérsarittyá.*

*Az idő áthull állapotán. Taposóposvány.
Tér lesz belőle homok szirmán.
Elakasztja a konok órát.
Rózsahamvak lelakatolják.*